

Det kan undre, at man ikke lærer af landbruget. Landbruget er jo fantastisk gennemorganiseret og selvfølgelig også gennemorganiseret, når det handler om at sørge for at tage sig af landbrugsbedrifternes administrative bøv. For 7.000-8.000 kr. kan landbrugsvirksomhederne få klaret deres administrative bøv hos et rådgivningscenter. Jeg mener, at der her virkelig er erfaringer at trække på, og det kan undre, at nogle af de større eller mindre erhvervsorganisationer ikke følger op på et sådant glimrende, lettilgængeligt, åbenlyst eksempel.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at regeringen som sagt har gennemført en lang række lettelser af administrative byrder for dansk erhvervsliv, og særligt de små virksomheder har fået forbedret deres vilkår for at drive forretning. Vi skal fortsætte, og vi skal benytte den moderne teknologi, selv om nogle kan blive træt af at høre om moderne teknologi hele tiden, men den er kommet for at blive, og den skal udnyttes.

Endelig skal vi naturligvis være i dialog med erhvervslivet. Vi skal høre på erhvervslivet, erhvervslivet er udgangspunktet, men erhvervslivet skal naturligvis også høre på myndighederne. Dialog betyder, at man taler sammen, at man hører på hinanden. Regeringen er bestemt lydhør over for ethvert konkret, konstruktivt forslag til lettelse af administrative byrder, der måtte blive fremlagt.

Jeg ser også meget frem til, at oppositionen her i salen bidrager med konkrete, konstruktive forslag. Der skal blive taget vel imod dem, hvis det ikke bare drejer sig, om jeg så må sige, om ufinansierede skattelettelser. Dem kan vi alle sammen komme med, og dem kan vi alle sammen holde lange taler om. Problemet er, når vi skal gøre politikken ansvarlig, når den skal finansieres.

Men konkrete, brugbare og konstruktive forslag skal blive overvejet i en konstruktiv ånd, og jeg vil opfordre enhver, der har eventuelle forslag at bidrage med, til at lægge dem frem, og så kan jeg love, at vi vil se positivt på forslag, som fremsættes også her i Folketingssalen.

Forhandling

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne takke statsministeren og erhvervsministeren for besvarelser, som jeg synes afspejlede både forståelse for problemernes omfang og også en klar vilje til at gøre noget ved det.

For CD er der, som statsministeren også betone det i sit indlæg, to sider af samme sag. Der er for det første forholdet til borgerne, forholdet mellem borgeren og samfundet, borgeren og det offentlige, og det synes jeg statsministeren fint antydede.

Det er ikke nogen nem sag, men CD betragter det faktisk som på kanten af et samfundsproblem, at vi har fået sendt signaler til borgerne om, at vi ikke bare kan forholde os til grundelementerne i velfærdssamfundet, som jeg i virkeligheden tror, at 99 pct. af danske borgere er enige i.

Jeg tror, de aller-, allerfleste danske borgere er enige i den solidaritet, der ligger i, at vi i fællesskab ordner problemer for hinanden, at vi splejser via skatten, og ja, den er lidt høj, men hvis man så til gengæld mærker, at man har et velfungerende samfund, der er der, når man har brug for det, tror jeg også, at de allerfleste kan affinde sig med det.

Problemet er så dette paradoksproblem, der går ud på, at vi er enige i grundprincipperne, men udformningen af velfærdssamfundet begynder at give denne knagen i fugerne, en træthed over, at velfærdssamfundet ikke er der, når vi har brug for det. På masser af områder ønsker borgerne mere velfærd, bedre service: når den gamle mor ikke kan få en plejehjemsplads, når kollegaen ikke kan få en operation, men skal på venteliste, osv. osv., og så er det, man bliver forbandet på det her velfærdssamfund og siger: Her går jeg og betaler min høje skat, og så er de der ikke, når jeg virkelig har brug for dem.

Og så er der på den anden side detaljerne, som man jo også hører mange borgere hæfte sig ved igen og igen: de små modregninger på 20 kr. i varmhjælpen, hvis man af en eller anden grund har haft lidt ekstra i indtægt, se, det kan de rende og interessere sig for.

Skatteministeren er nu på vej med nogle begrænsninger i personalegodterne, altså frynsegodebeskatningen, men hvad har vi ikke hørt indtil nu om en smule kaffe på arbejdspladsen, eller om man nu havde spil på computeren, eller om man nu fik en parkeringsplads stillet til rådighed et eller andet sted? Småligheden er noget af det, som jeg tror, at folk er ved at reagere voldsomt på.

For på den ene side siger man altså: Når jeg har brug for velfærdssamfundet, får jeg et halvslasket håndtryk. Når jeg ikke har særlig brug for det, kan de blande sig i min dagligdag ned i